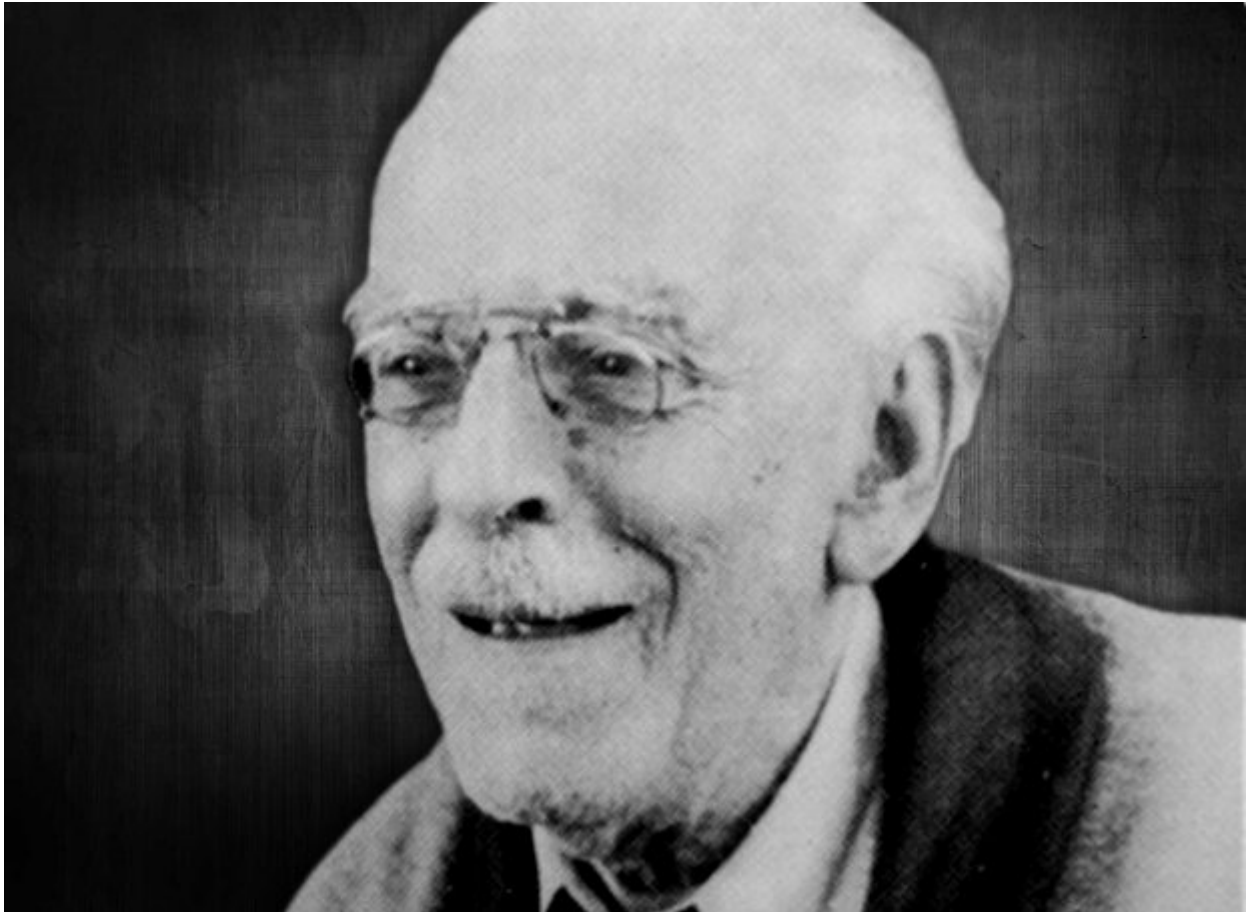

Γεώργιος Δροσίνης

/ [Ιστορία - Εθνικά Θέματα](#)

Ποιητής, πεζογράφος και δημοσιογράφος. Γεννήθηκε το 1859, σ' ένα αρχοντικό της Πλάκας. Καταγόταν από οικογένεια αγωνιστών του Μεσολογγίου...

Ο ποιητής, πεζογράφος και δημοσιογράφος Γεώργιος Δροσίνης γεννήθηκε στις 9 Δεκεμβρίου 1859, σ' ένα αρχοντικό της Πλάκας. Καταγόταν από οικογένεια αγωνιστών του Μεσολογγίου. Χάρη στη φιλομάθειά του, αλλά και στις οικονομικές δυνατότητες που είχαν οι γονείς του, σπούδασε νομικά και φιλολογία στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας και στη συνέχεια Ιστορίας της Τέχνης στη Λειψία, στη Δρέσδη και στο Βερολίνο.

Από το 1889 ως το 1897 υπήρξε διευθυντής του περιοδικού Εστία, που ο ίδιος μετέτρεψε σε εφημερίδα το 1894. Την ίδια περίοδο ίδρυσε και διηύθυνε τα περιοδικά Εθνική Αγωγή και Μελέτη, καθώς και το ετήσιο Ημερολόγιον της Μεγάλης Ελλάδος. Το 1899 μαζί με τον Δημήτριο Βικέλα ίδρυσαν το Σύλλογο προς

διάδοσιν ωφελίμων βιβλίων, που εξέδωσε λογοτεχνικά έργα, λαογραφικές και άλλες μελέτες. Το 1901 ίδρυσε τις σχολικές βιβλιοθήκες και το 1908 το εκπαιδευτικό μουσείο. Συνέβαλε, επίσης, στην ανέγερση του Οίκου Τυφλών, της Σεβαστοπούλειας Επαγγελματικής Σχολής και της Ελληνικής Λαογραφικής Εταιρίας.

Από το 1914 ως το 1923 διετέλεσε τμηματάρχης Δημοτικής Εκπαίδευσης του Υπουργείου Παιδείας, συμβάλλοντας ουσιαστικά στη σύνταξη του Ιστορικού Λεξικού της Ελληνικής Γλώσσας και στην εφαρμογή του εκπαιδευτικού προγράμματος του Ελευθέριου Βενιζέλου. Το 1924, υπό τη διεύθυνσή του, οργανώθηκε το Μουσείο Κοσμητικών Τεχνών. Έγινε τακτικό μέλος της Ακαδημίας Αθηνών από την ίδρυσή της το 1926, διατέλεσε ο πρώτος Γραμματέας των Δημοσιευμάτων του Ιδρύματος (1926-1928) και τιμήθηκε με το Αριστείο των Γραμμάτων και Τεχνών.

Στο χώρο της λογοτεχνίας πρωτοεμφανίστηκε το 1879 με ποιήματά του στα περιοδικά Ραμπαγάς και Μη Χάνεσαι. Ένα χρόνο αργότερα κυκλοφόρησε η πρώτη του ποιητική συλλογή υπό τον τίτλο Ιστοί Αράχνης, η σταδιοδρομία του, όμως, ως νέου ποιητή άρχισε το 1884 με τη συλλογή Ειδύλλια.

Ποιητής της νέας αθηναϊκής σχολής -όπως και ο Κωστής Παλαμάς, με τον οποίο υπήρξε στενός φίλος- χρησιμοποίησε τη δημοτική γλώσσα από τις πρώτες του δημιουργίες και άντλησε στοιχεία από τα δημοτικά τραγούδια και τη λαϊκή παράδοση. Ως πεζογράφος, χρησιμοποίησε αρχικά την καθαρεύουσα, για να στραφεί κι εκεί αργότερα στη δημοτική, με το διήγημά του Το βοτάνι της αγάπης (1901).

Πέθανε στις 3 Ιανουαρίου 1951, στην Κηφισιά.

Πηγή: sansimera.gr